MISCELLANEA CRITICA.

PLUTARCH., v. Dion. c. 6.

Quum nuper apud Xenophontem Ephesium (pag. 366. 11. Herch.) inciderem in hanc sententiam: *ἐν τούτῳ ὀλίγον διαλιπὼν ὁ Εὔδοξος ἔρχεται κομίζων θανάσιμον μὲν οὐχὶ φάρμακον, ὑπνωτικὸν δέ*, subito mihi in mentem venit loci Plutarchei in Vita Dionis c. 6, et simul perspexi, quo ille *φαρμάκῳ* possit sanari. Haecce enim de morte Dionysii e Timaeo refert Plutarchus: *ὡς δὲ Τίμαιός φησι, καὶ φάρμακον ὑπνωτικὸν αἰτοῦντι δόντες ἀφείλοντο τὴν αἴσθησιν αὐτοῦ θανάτῳ συνάψαντες τὸν ὕπνον.* Variis coniecturis tentatus est locus, quas collegit A. F. van de Laar, Observ. Crit. in Plutarchi Dionem p. 17 sqq. Scripserat Plutarchus: *Καὶ φάρμακον αἰτοῦντι ὑπνωτικὸν δόντες ἀφείλοντο τὴν αἴσθησιν κτέ.* Restituitur levissima mutatione loci et sensus et constructio, exquisitior illa, cuius exemplum Plutarcheo simillimum legi apud Ovid. Metam. V. 449:

> Prodit anus, divamque videt *lymphamque roganti*
> *dulce dedit.*

E. MEHLER.

PHILOSTRATI EPISTOLAE.

Philostratea omnia a Kaysero et librorum Mss. ope et sollertibus coniecturis passim emendata sunt: *ὅπερ οὖν ἐκείνῳ τότε πρὸς τὴν κρίσιν ἄλλῃ πως ἔσχεν ἐμοὶ νῦν ἐπανορθωθήσεται*: mea enim facio verba Philostrati in Epistola 62, ut ex illis ipsis vetus mendum eluam. Nempe ipse in tali re dixissem *ὅπερ οὖν ἐκείνῳ πρὸς τὴν κρίσιν ἐλλιπῶς ἔσχεν*, et quoniam *ἄλλῃ πως* neque significat quidquam neque Graecum est prorsus existimo Philostratum quoque *ἐλλιπῶς ἔσχεν* scrip-

sisse. Tractabo nunc duos tantum ex Epistolis locos. In eadem epistola 62. amator malum litteris inscriptum puellae mittens ita scribit: *τί οὖν ἐπέσταλκα; αὐτὸ ἐρεῖ· Εὐίππη, φιλῶ σε. ὑπόγραψον ἀναγνοῦσα καὶ ὡς . . . . . δέχεται τὸ μῆλον καὶ ταῦτα τὰ γράμματα.* Ad haec Kayserus: »*Exciderit: σὺ φιλεῖς ἐμέ. Ibidem transpone ὡς καί.*" Neque vera haec est correctio neque veri similis. Una tantum litterula excidit et una tantum leviter corrupta est in librorum scriptura *ὑπόγραψον ἀναγνοῦσα* ΚΑΙΩΣ. Emenda ΚΑΓΩΣ(Ε). Sophista sic scripserat: *ὑπόγραψον ἀναγνοῦσα· κἀγὼ σέ. δέχεται τὸ μῆλον καὶ ταῦτα τὰ γράμματα.*

Alter locus olim vitiosus deinde a Graeculo correctore peius etiam depravatus legitur in Epistol. 25: *οὐδὲ γὰρ τὴν σελήνην ἔτι λαμπρὰν δοκοῦμεν ὅταν ᾖ συννεφής, οὐδὲ τὴν Ἀφροδίτην καλὴν ὅταν ὀργίζηται ἢ δακρύῃ, οὐδὲ τὴν Ἥραν βοῶπιν ὅτε χαλεπαίνει τῷ Διί, οὐδὲ τὴν θάλατταν ἡδεῖαν ὅταν ταράττηται.* Facile senties qua parte haec claudicent. Caetera omnia, ut loci natura postulat, sunt tralaticia et omnibus nota, verum *τὴν θάλατταν* qui *ἡδεῖαν* dixerit equidem novi neminem. Graecis contra *ἡ γῆ ἡδύ ἐστιν, ἡ δὲ θάλαττα σφαλερόν*, et omnia plena sunt querelarum et maledictorum in saevi ac perfidi maris discrimina: unde est et illud Antiphanis:

ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

et Alexidis:

ὅστις διαπλεῖ θάλατταν ἢ μελαγχολᾷ,
ἢ πτωχός ἐστιν, ἢ θανατᾷ.

apud Stobaeum in Floril. 59, 2. ubi emenda: *ὅστις δὲ πλεῖ θάλατταν*, ut in notissimo versiculo:

πλεῖς τὴν θάλατταν σχοινίων πωλουμένων;

Ne vivere quidem *οἱ πλέοντες* vulgari ioco videbantur. Anacharsis *ἐρωτηθεὶς πότεροι πλείους εἰσὶν οἱ ζῶντες ἢ οἱ νεκροί, ἔφη· τοὺς οὖν πλέοντας ποῦ τιθεῖς;* apud Diogen. Laërt. I. VIII. 105. Hinc Antiphanis fragmentum emendaverim apud Stob. Floril. 59, 6.

δύστηνος ὅστις ζῇ θαλάττιον βίον.
τῶν γὰρ πλεόντων ζῆν τιν' . . . .

sic Meinekius edidit. Ego suspicor quum dixisset aliquis:

δύστηνος ὅστις ζῇ θαλάττιον βίον.

ab altero id ita reprehendi ut quaerat:

τῶν γὰρ πλεόντων ζῇ τις;

sed parco pluribus. Dabis mihi τὴν θάλατταν ἡδεῖαν neque appellari a Graecis neque existimari, et aliquid vitii in illis verbis ali. In libris melioribus ἡδεῖαν non comparet. Exhibent omnes οὐδὲ τὴν θάλατταν ὅταν ταράττηται. Supervenit Graeculus qui ἡδεῖαν interpolavit. Tenebimus interpolatorem manifestum postquam ex ΘΑΛΑΤΤΑΝ veram lectionem erueris. Nihil aliud latet in corruptis syllabis quam Homericum ΑΛΑΔΙΑΝ et sic rescribendum est: οὐδὲ τὴν ἅλα δῖαν ὅταν ταράττηται.

Vita Apollonii Tyanensis.

Superest post Kayseri messem haud contemnendum spicilegium in vita Apollonii. Pauca quaedam raptim indicabo. Legitur I. 16. pag. 20. Olear. εἰ μὲν Ἑλλὰς ἡ πόλις εἴη καὶ τὰ ἱερὰ γνώριμα ξυγκαλῶν ἂν τοὺς ἱερέας ἐφιλοσόφει περὶ τῶν θεῶν —, εἰ δὲ βάρβαρά τε καὶ ἰδιότροπα διεμάνθανε τοὺς ἱδρυσαμένους αὐτὰ καὶ ἐφ' ὅτῳ ἱδρύθη. Emendandum esse διεπυνθάνετο τοὺς ἱδρυσαμένους et res ipsa docet et loquendi usus (nam διαμανθάνειν non significat *sciscitari*, *percontari*, sed *plane cognoscere*, ut in vicinia cap. 18. pag. 22. καὶ γὰρ ἂν καὶ τὰ ἐκείνων διαμαθεῖν) et prorsus confirmant ea quae continuo sequuntur: πυθόμενός τε — μετῄει ἐπὶ τοὺς ὁμιλητάς.

Ubi dixerat Apollonius V. 7. pag. 192. ὡς μὲν ἐγὼ Τελεσίνου ἤκουον δέδιεν ὁ χρηστὸς Νέρων τὰς Ἠλείων μάστιγας, post pauca Nero dicitur κακῶς οὕτως ὑποκρίνεσθαι τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ὡς μὴ μαστιγώσεσθαι νομίζειν πρὸς τούτων ὧν αὐτὸς ἄρχειν τέτακται. In his Olearius, caeteroquin mirificus corrector, acutius vidit quam Kayserus, et importunum μή in μὴ μαστιγώσεσθαι delevit. Idem in nonnullis libris Graeculi correctores fecerunt. Iacobsius, quia μή in optimis libris est, coniecit: ὡς μὴ μαστιγώσεσθαι (κέρδος) νομίζειν, sed neque hoc satis rei convenit et ὡς τὸ μὴ μαστιγοῦσθαι κέρδος νομίζειν Graece fuerat dicendum. Emendandum est: ὡς μεμαστιγώσεσθαι νομίζειν πρὸς τούτων ὧν αὐτὸς ἄρχειν τέτακται, Philostratus